

Smoezen met Marlyn Coetsier en Heleen Verburg

Waar kom je voor te staan als tijdens de zwangerschap een onoverkomelijke afwijking wordt aangetroffen bij je ongeboren kind? Welke hoop vind je in medische onderzoeken als die zijn gebaseerd op prognoses en kansberekeningen? Hou je daaraan vast of volg je je gevoel?

In de nieuwe Lunchvoorstelling *Alles naar de Hemel* volgen we dat proces. Het publiek belandt samen met twee aanstaande ouders in een surrealistische tussenwereld, aan de rand van de hemel, waar zij op zoek gaan naar een antwoord: in welke wereld is hun kindje beter af, die van de levenden of van de doden? Een onmogelijk dilemma.

Marlyn: De voorstelling heeft een autobiografische basis. Het proces waar je in terecht komt, de keuze die je moet maken, met alle gevolgen van dien. Die zoektocht maken we invoelbaar en inzichtelijk. In hoeverre kan je beslissen over leven en dood? Zijn we daar als mens überhaupt toe in staat?

Ik heb mijn proces destijds gedocumenteerd en de stappen die wij daarin hebben gezet opgeschreven in blogs en dagboeken. Al dat materiaal heb ik aan Heleen gegeven, waarna we met de thematiek in tekst en beeld zijn gaan experimenteren.

Hoe is dat voor jou Heleen om als schrijfster met zo'n verhaal aan de slag te gaan?

Heleen: Een groot cadeau. Het is zo'n enorm rijk gegeven, dat zoveel kanten van het bestaan belicht. Het gaat over de zin van het leven en verantwoordelijkheid nemen voor je keuzes. In zo'n persoonlijk verhaal is het niet moeilijk om je in te beelden hoe onmogelijk een keuze soms kan zijn.

Marlyn: En welke keuze je ook maakt, iedereen heeft er een mening over of gevoel bij. Die proberen we te verweven in het stuk. Elk persoon reageert vanuit zijn eigen beleving, religie, overtuiging, ethiek. Er is geen goed of fout. Je moet je eigen weg daarin volgen. Alle kanten, hoeken en afslagen moet je gezien hebben om uiteindelijk een bewuste keuze te maken. Een keuze uit liefde.

Hoe maak je een voorstelling over zo'n mooi, maar heftig thema?

Heleen: Om dit te vertellen heb je niet alleen intensiteit en diepgang, maar ook humor en absurditeit nodig. Marlyn beheerst als poppenspeelster zo veel technieken om dit verhaal lucht te geven en van verschillende kanten te belichten. Ik schrijf dan ook een script met gaten. Poppen willen niet veel

tekst, die moeten kunnen kijken en daar moet je naar kunnen kijken.

Marlyn: We hebben twee weken geïmproviseerd, enkel met beeld op basis van de thematiek. Dat gaf Heleen weer inspiratie om te schrijven. Vervolgens kijk je; wat kunnen we enkel in beeld vertellen, waar hebben we echt de woorden bij nodig en waar kunnen we dit bij elkaar laten komen. Naast poppen gebruiken we live-animatie, stop-motion, video, klei en muziek om die surrealistische wereld die niet eenduidig is zo rijk mogelijk vorm te geven.

Doordat het niet écht is, het zijn poppen, lijkt er afstand te zijn. Maar dat is het bijzondere aan poppentheater. De helft van wat je ziet, maak je in je hoofd. Het appelleert aan jouw gevoel, aan jouw emotie en rvaring waardoor het verhaal ook van jou wordt.

Dat klinkt als een mooie ervaring...

Marlyn: Ik denk dat mensen er vol uit komen, zeker.

Heleen: Ik hoop dat ze even een kopje koffie nodig hebben, voordat ze weer verder gaan.

Wat is de reden om dit verhaal nu te vertellen?

Marlyn: Ik heb het idee dat, mede door technologische vooruitgang, veel mensen hier direct of indirect mee te maken hebben. Mijn gevoel heeft altijd gezegd dat ik iets met mijn ervaring ging doen. Puurder theater dan dit kan je niet maken; het gaat over leven en dood, over wie je bent als mens en welke keuzes je maakt. De mooiste en heftigste inspiratiebron in het leven. En wat ik zo fijn vind: ik ben de start geweest, de bron, maar vanaf nu is het van iedereen.